

A En Diódat de Séverac

Si En Diódat de Séverac, per sa
naixença, no era català, podem dir que
n'esdevingué per enamorament de
l'ànima catalana. La seva devoció
per les nostres cançons populars, per
la nostra cobla, per la nostra dansa
nacional, la sardana, ho palesen.
I aquesta devoció no era ^{solament} la senzilla
devoció contemplativa, d'un ~~forast~~
l'enrisament d'un esperit qui esguarda
amb ~~reculliment~~ ^{reculliment} i delectança; fou tot
això i molt més que això, fou, ja ho
hem dit, un enamorament que abraçava
el cor d'En Séverac.

D'ençà de l'hora que aquesta amor
es posà ~~en~~ ^{en} el cor ~~del català~~, l'ànima
catalana, anà revelant-se en ell, i el
~~seu~~ ^{d'En Séverac} cant, la seva música, s'esforçà en
penetrar l'ànima catalana.

La mort s'endugué massa prompte
En Diódat de Séverac, i el poble català, a
banda i banda ~~del Pirineu~~, ~~del~~
~~del~~ tingué la dissort de perdre una
~~del~~ ^{del} veu ~~vegemorosa~~ ^{vegemorosa} que bellament cantava
la cançó de raça.

Si els minis, a la mort d'En Séverac,
han plorat la mort d'un estimat confiat,
els minis catalans plorem la d'un
veritable germà. Sia per a ell,
en aquest jorn d'honorança ^{postuma}, el
record més amorós.

En. Fyl.

Barcelona, Anada de Sant Jordi de 1924

